

ПОЛІССЯ

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКА СТОРІНКА

ДВІ ДОЛІ

Від чого ти, берізньо, схилилася:
Від вітру чи туги?
Одна-однісінька ростеш посеред поля –
Ні дерева, ні кущика немає навкруги.
Мабуть, лихая випала для тебе доля?
І у людей трапляється біда...
У кожного свій хрест і доля, дані Богом.
Дивись, стоїть на полі мати молода,
Щодня вона виходить на дорогу.
Єдиний син десь безвісти пропав
На цій війні, якої не хотіли.
Здається, вчора кожен щастя мав,
А вже сьогодні матері і дочкі овдовіли.
І раптом мати вгледіла листочка,
Останнього, якого вітер не зірвав.
Можливо, така доля і в синочка,
Він десь далеко, син мій, не пропав.
А мати й далі все надіється, все жде,
До неба руки час від часу простягає.
О, Господи, мій син живий!
Чи скоро він прийде?
І, як берізка, голову схилиє...

АНДРЕЄВА

Тарас Шевченко – це поет.
Тяжка була у нього доля;
Розлука з рідними
Й така йому ненависна неволя.
А він писав, писав вірші,
Вірші для нас і для народу.
Він малював свій рідний край:
Гаї, ліси, дівочу вроду.
Страждав душею за народ,
Пригноблений в тяжкій неволі,
І закликав до боротьби
За крашу для усіх нас долю.

**Юлія КОВАЛЬЧУК,
учениця 7-А класу
НВК с. Журичі**

ПОДАРУНОК ЗИМИ

Берізки в жовтому вбранні,
А я гостюю в осені.
Закутані в тумани їх пісні
Лягають в зморшки, що роками орані.
Погода сіла на пеньочок,
Плете із літа бабиного дні
І журавлів прощальний голосочок
Вмостився зручно на моїй спині.
Війнуло холодом зі сходу
Й зима на білому коні,
Прокравшись на мою дорогу,
Залишила, як оберег, сліди.

Тайса КУХАР

с. Кортеліси

ЗИМА

Наша річка, наче стрічка,
Поміж верби вилась,
А за нічку Прип'ять-річка
Товстим льодом вкрилась.
Підсушив мороз дороги,
Гай змінив палітру.
Ковзани взувай на ноги –
Бігати, швидше вітру.
Одягни ще рукавички,
В тепле одягайся,
Йди на став або на річку,
З вітром позмагайся.
Біжи, друже, як ти можеш,
Постарайся дуже.
Чи ти вітер переможеш,
Чи вітер – мій друже?
Тут забудеш всі мороки,
Станеш враз щасливий.
Морозець припудрить щокі
І примножить сили.
Не лякайся зими ніколи,
З вітром побратайся,
Йди на луг, у ліс, у поле –
З ними привітайся.
Голос твій не відгукнеться,
Бо ліс спить, не чує.
Снігурі сидять в вітті,
Вітер й сніг танцюють.
Танцювали вітер й сніг –
Була справжня віхола,
Вже не чула вона ніг,
Ледве-ледве дихала.
Посадив мороз на сани,
Бо стомилась віхола,
На ногах вже стали рани,
Щоб не йшла, а їхала.
Віхола, віхола
На ґринджолах їхала.
Поламались ґринджолята –
Не дивуйтеся, малюта.
Не хвилюйтеся, малюта,
Вже зробив я ґринджолята
Й посадив знов віхола,
Щоби далі їхала.

НАРОДНА ПІСНЯ ЗАВЖДИ ЖИТИ БУДЕ

Народна пісня – це долі криниця,
Яка напуває всю душу мою.
Це диво, яке в моїм серці іскриться,
Вона завжди буде в пошані, в строю.
Цю пісню ніколи не можна забути,
В ній теплиться завжди народу душа.
Її зневажають лиш тільки манкурти,
Які й рідну матір уб'ють за гроша.
Тривожна пісня в матусі звучала,
Коли проводжала синка на війну.
Вона у людей співчуття викликала,
Торкала у серці найтоншу струну.
Її зачиняла господарка хати,
Щоб хлібець у хаті водивсь на столі.
Вона оминала розкішні палати,
Ця пісня родилася й жила у селі.
Матуся для сина рушник вишивала.
Ця доля його, талісман над усе.
Ця пісня маленька народною стала.
Народ ці слова кризь віки пронесе.
Народну пісню співатимуть люди.
Вона – і зажура, і радість, і хміль.
Вона у народі завжди жити буде,
Землі української рідної сіль.
Із піснею люди жнива починали,
В далеку дорогу із нею ішли.
І дітям співала голубка сивенька,
Щоб все вкарбувалось у душі малі.
Цю пісню ввібрала пташина маленька
І лунко співають тепер солов'ї.

Адам БОХОНСЬКИЙ

с.мт Ратне

СЕЛО МОС

Ах, село ти моє золоте!
Запах м'яти і лип у саду...
Де трава зеленіє, мов степ,
Я дитинства стежиною йду...
Ах, село ти моє чарівне!
Ти красиве, мов матері пісня.
Я щаслива, що ти в мене є.
Ти найкраща частинка у світі!
Ах, село ти моє кохане!
Ти маленька моя батьківщина.
Краса твоя ніколи не зів'яне,
І я тебе ніколи не покину!

**Дарина СЕРЕДЮК,
учениця 8 класу
НВК с. Мельники-Річицькі**

ВІДШУМЛІ ЛІТА МОЛОДІЇ

Відшумлі літа молодії
Білим цвітом в зеленім саду.
Де я тії літа не шукала,
Та ніде вже я їх не знайду.
Може, з вітром вони полетіли,
Піднялися в блакитну синь?
Не шукай, не сумуй, не журися,
Нудьгувати за ними покинй.
Подивись, яка осінь багата,
Яка щедра вона на врожай!
А до тебе внучата горнуть,
І меж щастю немає – ти знай.
Хоч мороз підкрадається в коси

І морщинки все глибші стають,
Та усмішка твоя лід розтопить,
Коли внуки до тебе прийдуть.
І весняні потоки попллються
Від твоєї палкої душі.
Коли діти і внуки щасливі,
Що ще треба людині в житті?!
Хай летять ті літа швидкоплинні,
Та однаково лишиться слід –
Слід довіри, добра і любові,
Бо на цьому тримається світ!

Надія БУДНІК

с. Велимче

НЕВИДИМИЙ ХУДОЖНИК

Зима прибігла люта.
Посипав перший сніг...
До нас щоранку хтось-то
Приходить на поріг.
Ступає тихо, обережно
Й малює на вікні
Невидимий художник
Малюнки чарівні...

**Анна БАТУРКА,
учениця 8 класу
НВК с. Мельники-Річицькі**

Тобі сплету вінок я, Україно,
Вплету калину у пшеничні колоски.
Хай сонячне проміння освітить
Твої на плечах встелені стрічки.
Пишаюсь я тобою, Україно,
Як матері пишаються дітьми,
Коли пошану діти заслужили,
А ти пошану світу заслужи.
Нехай впізнають Україну
На всіх кінцях землі.
Не безталанні наші діти –
Поети, вчені, співаки.
Хай лине пісня українська,
Бо на землі вона – одна,
А де співають українці,
З-під ніг пливе земля.

Тобі, Вкраїно, голову схилию.
Нема мені ріднішої землі,
Тож будьмо дружною сім'єю,
Хай знають всі, що українці ми!

Вона стоїть і дивиться на схід.
Від болю почорніла, посивіла,
Чекала сина на обід,

І свічка на столі вже догоріла.
А він пішов давно на Схід,
Пішов, щоб землю боронити,
Де народивсь і де змужнів.
Тебе він хоче захистити.
Вже сліз нема, а лише біль
Стискає материнські груди.
Вона чекає кожен день.
Не місяці, а вже роки ці муки.
І світ на допомогу ніби йде.
Ніхто не в силах зупинити.
І ллються сльози матерів.
Вони вже виплакали ріки.
То хто замінить їм синів,
Що відійшли від них навіки?!

Вони на плесові ріки удвох –
Два білі лебеді сиділи
І хвили колихали їх обох,
Щось ніби з ними говорили.
Купалися, гойдалися на воді,
А крила, наче весла, воду розсікали.
Одне від одного втікали вмить
І знов на місце повертались.

Два білі красені сиділи на воді,
Розмови їхньої ніхто не знає.
Та прийде час, сім'я повернеться сюди,
На плесо ріки посідає.

Добрий ранок, моя Україно!
З добрим ранком, моє рідне село!
Прокидайся від сну, прокидайся,
Над тобою вже сонце зійшло.
У промінні купаються роси,
Сонце в кожну оселю зайшло,
З добрим ранком усіх привітало,
Щоб нам добре сьогодні було.
Посміхнулася мати й дитина.
Посміхнісь, Україно моя,
Посміхніться всі люди й родина,
Щоб усмішка в любові була.
Хай любов зустрічає схід сонця,
Хай до заходу буде вона,
Будь в любові завжди, Україно,
Бо заміни любові нема!

Надія СОБОТОВИЧ

с. Комарове

Я туманами срібними вмився,
Я купався у росах твоїх.
На рідних просторах Полісся
Я виріс й посивіти встиг.
Я в швидкості з вітром змагався,
Пив воду живу з джерела,
У Полісся своє закохався,
Де Лесина Мавка жила,
Де буяють ліси, течуть ріки,
Душу радує спів солов'я
І чайок стривожені крики,
Де стежка життєва моя
Початок взяла від хатини
Під лісом, на краю села
І мене з малою дитини
У дивні світи повела.
Повела... Краєвиди ж чужі,
Бо там наймиліш, де родився.
Комусь, певно, і степ до душі.
Мені ж найрідніше Полісся.

У юних роках життя – вічність,
У зрілих роках – метушня,
А старість... – за крок потойбічність...
На скаку не зупиниш коня.
Встиг чи не встиг натрудитись,
Накохатись, нажитись чи встиг,
Навчивсь чи не вмівш молитись?
Мить – і скінчився забіг.

Марафон твій життєвий скінчився –
Невблаганний природи закон.
Тож роби добро, не скупіться –
Легше буде долать марафон!

Зоряно, місячно і ні хмаринки,
Дуб глухий гіллям шумить,
Падають тихо на коси сніжинки,
Сріблом волосья блищать.
Ти і сама, як сніжинка.
Ні. Королева краси,
Чарівна моя половинко,
Щастя у Бога проси.
Щоб кохання, снігом заквітчане,
Візерунком морозним цвіло,
Щоб цілунки найкращої дівчини
Були й за весільним столом,
За святковим столом і щоб «Гірко»
Нам звеселяло буття.
Мила моя половинко,
Кохання – основа життя.

Кружляють в таночку сніжинки,
Щастям світяться очі,
Ніби у білих хустинках,
Під музику вітру щоночі
У місячнім сяйві вальсують
Метеликів сотні мільйонів,
Радіють життю, торжествують,
Бо суть природних законів –

На все і про все – небагато,
Життя ж бо у них швидкоплинне,
Тож нащо його марнувати?
Гуляй, веселися, родино,
Бо сонце весняне пригріє
І хоче хто, чи не хоче,
Іскристі сніжинки змарніють
І стануть водою, струмочком.
Та й іншу обнову одягнуть
(То вічний рух, чудеса!)
І стануть сніжинки знову
Хмаринками на небесах.

БАТЬКАМ

На колінах перед ними стоять б,
Хоч вони й не царі-королі.
Вони – твої батько і мати,
Вони – стержень твій на землі,
Основа твого сьогодення,
Фундамент твого майбуття
І то не є дійство на сцені –
Це суцзя правда буття.
За те, що на світ нас явили
Й ростили дітей, як могли,
Дай, Боже, здоров'я їм й сили,
Щоб вони ще довго жили!
Щоб хліб у них був і до хліба,
Хай зозуля сто літ накує.
Спасибі, Боже, спасибі
За те, що батьки у нас є.

Задзвонив при зорі телефон,
У мамі серце забилося,
Як його й не було, пропав сон –
Може, то звістка від сина?
Чому такий пізній дзвінок?
З дитиною, може, щось сталось?
Бо ж служить на Сході синок...
І хоч далеко ще старість,
За рік посивіла вона,
Змарніла, чекаючи, мати.
Служить... А там же війна...
Було б легше самій воювати.
Сина голос чути дзвінкий:
- Мамо, ти не хвилюйся.
Я, Богу спасибі, живий,
Додому я вже повернувся.
- Ти більш жартувати так не смій,
- А сама сліз здержати не в змозі.
Двері відкрила... Живий...
Стоїть її син на порозі.
Слова десь у горлі застрягли.
За неї ж слово скажу:
- Не дай, Всевишній, щоб мамі
Виряджали дітей на війну!

Життя прожить – не поле перейти
І істину цю пам'ятаймо завше.
Дай, Боже, сил піднятися, упавши,
Й таланту, щоб себе в житті знайти.

- Мені й самому важко, - не кажи,
В житті ж не знаєш, що тебе чекає.
Комусь, ще важче, може, допоможи
І хай тобі Господь допомагає.
Ти спрагломо дай чашечку води,
З голодним краєм хліба поділися.
Ти просто будь Людиною завжди,
Й всі будуть хай людьми – молися!

Січень сніги приволік
Й хуртовини гуляти пустились,
У снічній родивсь Новий рік
Й ялинки на бал нарядились.
Нехай хуртовина гуляє,
Та сором найбільше пече,
Як недавнє минуле згадаю –
Болить душа, от і все.
Комунисти «ліпили» із нас,
Ніби гончар глечики з глини,
Безбожників, та прийшов час –
Народ ярмо варварське скинув.
Не псує нам настрої мороз,
Для радості в нас є причина.
У яслах родився Христос –
Син Божий, Бог і Людина.
Хай собі вередує природа,
Нам буяння вітрів не страшно,
Бо в наших душах погода –
З нами Бог, і це головне.

Василь КОВЧ

с. Гута